

A photograph of two spotted deer in a grassy field. One deer is standing in the foreground, looking directly at the camera. Another deer is lying down behind it, also looking towards the camera. The background is filled with green grass and some blurred trees.

Tikkeltje te wild, amigo?

“Hé, kijk - een hert!”

Het is alweer een tijdje geleden, dat ik met een jubelkreet reageerde op het zien van zo'n dier in onze tuin. Ook grijp ik niet meer naar mijn fototoestel om dit beeld voor het nageslacht vast te leggen. Ik zie de damherten tegenwoordig meer wel dan niet. Soms met zes tot acht tegelijk.

Ze liggen in de tuin te rusten of lopen op hun gemak in groepjes over de weg. Ze knagen de stammen van de kardinaalsmuts kaal en eten de bollen of de violen uit de tuinen en de plantenbakken.

Het nieuwe is er inmiddels af, maar ik blijf ze graag zien. Een prachtig en imposant gezicht.

Alle commotie rond deze dieren vind ik sterk overdreven, alhoewel ik me zorgen maak over de orchideeën in de duinen.

“Er moet iets gebeuren!” ...

“De verkeersveiligheid komt in gevaar!” En laatst in het plaatselijk sufferdje: “Ze doen nog net geen boodschappen bij de Albert Heijn!” Er gebeurt wat: de hekken om de duinen worden steeds hoger. Als je op dit moment de ingang van de Waterleidingduinen aan de Zandvoortselaan neemt, heb je het gevoel of je het terrein van een gevangenis oploopt. Van mij hoeft dat niet.

Maar toch... afgelopen zaterdag betrapte ik me voor het eerst op een andere reactie. Ik probeerde vier grote herten uit de tuin te verjagen, nadat zij net onze varenplanten en maagdenpalm hadden verorberd voordat wij ze in de grond hadden kunnen zetten.

Het zal toch niet zo ver komen, dat ik een hekel ga krijgen aan deze prachtige dieren?

ANNELIES BOUTELLIER